

خوانند ندي قرأوا كاتبة فواجه على ظاهرا نوشته بود که حسن
ظن بزرگان بنیشت نالبا والعربی از فضیلت بنیعت است
ای را بد علی فضیلتی و تشریف قول که فرموده اند بنک را امکان
اجابت آن نیست علقه بقوله کما انک برورده نعت ابن خلدون
قد مرر معنی هذا الکلام و بانکه کما تغییر خاطر بالاضافه فی اللغزین
با و بی نعت خودی و فای توان کرد که گفته اند **بیت** آنرا که بجای
نست لفظ جاهی فتح لبها لعمری ان کریم بحاکم تکلف کتب
هر دم کوبی بفتحین و باء الوحده عذرش بنه و فی بعض النسخ
عییش کن از حرف کذب کبریستی بناد الوحده فیها و قبل
فی الرجم **بیت** شول که هر دم سکه لطف و کرم الیها الختم
اگرگاه کوی برستار شه ملک راقع شناسی او با بیا المصدري و غیر
لاضافه پسند معنی بسندید اند نعت و ضلعت بخشید لثمنه
و عذر خواست بقوله که خطا کردم و ترا بی گناه بیا زردم طامع
خواه اعتمادا للملک گفت ای خدا و اند هذا اللفظ بلا اضافه الی کما
انما یجالب بالعظای بنده ای هذا العبد درین حالت شما را ای کلم
کسی بی بیا الوحده بی بنید بلکه تعذیر فای تعالی چنین بود که درین
بنوع را مکر و بی بیا الوحده برسد پس بدست تو اولی که سوابق
نعت معنا هما اللفظ هر با رسته سابقه ای نعت یعنی نسیم سابقه
برین بنوع داری و ایا دی عطف علی سوابق و بنا جمع اید و هو
جمع بد معنی النعمه منت ای کلم علی هذا العبد نعم کثیره شیخ المنه بها
و من قال یعنی منت نعم فلما بت معنی المنفذ و کما گفته اند **مشو**
که بنوع الکاف الفارسی اعلم ان هذا اللفظ یجوز للمعان الاول بمعنی الحرب
بفتحین بازکی او یوز و ان فی اداة فاعل حکم کشفه و الثالث اداة
شروط تخفی من لفظ ارد هو المراد هنا کما نعت بضم الکاف الفارسی
معنی الفر و الثالث الخطاب و سدا ظاهر از خلق ای من غیره تعالی
مریج نهی من بخیدن که نه راحت رسد ز خلق نه رنج بل الکلامه تع
از خدا دان طلاف دشمن و دوست علم بقوله که دل هر دو در تقرب

بیت
بیت
بیت

اوست

اوست کاقبل لا یکن القابل هذا لا الله که چه تیراز کمان می کند در کمان
بصد من القوس ظاهر از کمان تیراز سید اهل جزو فالفضل بصد من
الخلق ظاهر و اهل الحق انما یرى من الحق و قبل فی الرجم **مشو**
کزبان ایرشه سکا دن تکریدین بیل جانله دلدن دوست و دشمن
ظلافی حقدن دره که کو کل صر فی حق مطلقدن دره که کچم ظاهر از حق
عاقل اولاکان دو تانی دوست **بیت** یکی از ملوک عرب متعلقان
دیوان را فرمود ای امرا کان دولته که مرسوم المراد به الوظیفة
ظان بنوع ذکر اسم عیاشین هیتا که است مضاعفه بکنید
علقه بقوله که ملازم در کاست و مترصد یعنی ناظر و یان و سایر
اعلم ان اللفظ اسر معنی الباقی لا بمعنی الجمع و منه قبل لا یبقی فی اللفظ
سور خدشکاران باهو و لعب بضم الام اسم و بنهما مصدر مشغول
الطهران الهویا بلهوا الانسان عما همم واللعب ما یشتغل به الصبیان
کما صرح به اهل التفسیر قول نع و اعلموا انما الحق الذینا لعب و اهو
و من قال فی حقا و الصحاح ای بالشئی لعب به و قتیکی به عن الجمع الخ
و قسم صاحب الروضة بالتبیل فقد ركب الاستدلال و ظلافی الکلام
و غیر المناسبت بالمعاصم و و داد ای خدمت متها و ن و تکامل صاحب
دلی بنشد هذا الامر و کنت علوی رفعة درجات بندگان درگاه
حق جق و علامتین مثال دارد ای مثل هذا لان من و اطلب عباده انما
المثوبات و حصل الرفعة المعنویة کما ورد فی الحدیث القدسی لا یرال
عبدی یتقرب الی بانها اولی حق اتمه الحدیث **ربای** دوبا معنی
بالذال الجیمه بمعنی النحر و الصباح کرایسی بیا الوحده خدمت شاه
الملازمه سوم ای الصباح الثالث برایت معنی التبه دروی کند
فاعلم شاه بلطف بکون الفاء متعلق بقوله کما و هو معقول کند
ای نظر الیه باللفظ امیدست ای الرها و حاصل برستد کان آیت
العصا و تحملن لاموسون که ما امید ای المایوس کرد در کاف العجی
مضارع من کردیدن ای لا یرجعون راستان که من عتبه اتم تع
و قبل فی الرجم **ربای** جو بر کشتی کی کون ایدر ایدر خدمت شاه

بیت
بیت
بیت